

UDC: 330.341.1:339.13 (477)

DOI: 10.15421/152130

Надія Ревенко, Ірина Надточій*Херсонська філія Національного університету кораблебудування ім. Адмірала Макарова (Херсон, Україна)*

Теоретичні підходи до побудови інноваційного механізму інноватизації управління підприємствами в Україні

Результати дослідження присвячені вирішенню проблеми підвищення інноваційності систем управління промислових підприємств за рахунок побудови і застосування комплексного інтегрованого механізму управління. Надані узагальнені теоретичні і практичні рекомендації і висновки щодо створення умов для започаткування оновленого методичного підходу до формування процесів інноваційного управління з метою підвищення рівня інноваційності і керованості процесів розвитку. Обґрунтована доцільність поглиблення уваги до підвищення ступеня інноваційності систем управління як впливового чинника соціально-економічного розвитку. Доведена необхідність системного підходу до створення інноваційних систем управління господарюючими суб'єктами і інноваційним середовищем їх розвитку для управління всіма напрямками виробничої управлінської діяльності. Розкрита пізнавально-аналітична змістовно-процесна практична сутність складників інноваційного механізму інноватизації управління процесами розвитку. З використанням супідрядності, цілей і логіки формування управлінських процесів і результатів виробничої діяльності запропоновано визначення сутнісного змісту і складників інноваційного механізму інноватизації управління підприємствами. Він розглядається як комплексний гнучкий, рухливий і потужний важіль прямого й опосередкованого впливу на інноватизацію діяльності керівної і керованої систем управління, який об'єднує інноваційні елементи чинних локальних механізмів управління і вмотивовує систему управління до набуття інноваційного характеру, підвищення потенціалу можливостей їх системного розвитку і стійкої динаміки результатів діяльності. Інноваційний механізм інноватизації управління пропонується застосовувати для створення умов довгострокового господарювання, своєчасного запровадження його елементів у процеси безперервного удосконалення, які починаються з передбачення.

Ключові слова: *інноваційно-управлінська діяльність, інноваційне управління, механізм управління, комплексний інноваційний механізм інноватизації управління, концептуальні складники проектування інноваційного механізму, завдання інтелектуалізації системи управління*

Nadia Revenko, Iryna Nadtochy*Kherson Branch of the National University of Shipbuilding them Admiral Makarov (Kherson, Ukraine)*

Theoretical approaches to construction innovative mechanism of innovation management of enterprises in Ukraine

The results of the study are devoted to solving the problem of increasing the innovation of management systems of industrial enterprises through the construction and application of a comprehensive integrated management mechanism. Generalized theoretical and practical recommendations and conclusions on creating conditions for initiating an updated methodological approach to the formation of innovation management processes in order to increase the level of innovation and manageability of development processes. The expediency of deepening the attention to increase the degree of innovation of management systems as an influential factor of socio-economic development is substantiated. The necessity of a systematic approach to the creation of innovative management systems of economic entities and the innovative environment of their development for the management of all areas of production management. The cognitive-analytical content-process practical essence of the components of the innovative mechanism of innovation of development process management is revealed. Using the subordination, goals and logic of the formation of management processes and results of production activities, it is proposed to determine the essential content and components of the innovative mechanism of innovation management of enterprises. It is seen as a complex flexible, mobile and powerful lever of direct and indirect influence on the innovation of management and control systems, which combines innovative elements of existing local management mechanisms and motivates the management system to become innovative, increase the potential of their systemic development and sustainable dynamics of performance. The innovative mechanism of management innovation is proposed to be used to create conditions for long-term

management, timely introduction of its elements into the processes of continuous improvement, which begin with anticipation.

Keywords: *innovation and management activity, innovation management, management mechanism, complex innovative mechanism of management innovation, conceptual components of innovation mechanism design, tasks of management system intellectualization*

Постановка проблеми.

В сучасних умовах інтенсивного проведення реформ в економіці України одним із ключових чинників стійкого розвитку підприємства є професійно побудована й ефективно працююча система інноваційного управління. Вона повинна бути зорієнтована на безперервну підтримку продуктивної діяльності підприємств, підвищення конкурентоспроможності випускаємої продукції і стабільності розвитку. Існуючі трансформаційні процеси в суспільстві мотивують до суттєвого підвищення ролі і участі управлінців у вирішенні проблем інноваційного розвитку, в обґрунтуванні напрямів стратегій, програм, планів їх розробки і впровадження в практику економічної діяльності. Зміни в навколишньому середовищі спонукають до переосмислення існуючих, апробованих практикою підходів до вибору інноваційних управлінських важелів, здатних до інноватизації керованих систем за рахунок інноваційного управління економічним розвитком.

Нарощування високоефективних інновацій, здатних до забезпечення поточної і довгострокової стійкості функціонування виробничих систем, конкурентоспроможності їх продукції на ринку, здійснюється шляхом багатогранного управлінського впливу потужних інноваційних механізмів управління на процеси інноваційного розвитку економіки підприємств за всіма напрямками їх діяльності: технічним, технологічним і соціально-економічним у системній взаємодії їх компонентів.

Головним важелем впливу на стан і динаміку розвитку розглядаються механізми управління. Ця категорія має поширення в різних науках. Її застосування дозволяє описати параметри і дії різних явищ, структури їх елементів, зв'язків, залежностей, руху процесів життєдіяльності та їх результатів.

Однак кожний чинний механізм

використовується відокремлено, не має достатньої спрямованості на спільну діалектичну взаємодію з іншими механізмами і не враховує варіабельності системних змін, обумовлених трансформаційними процесами. Це мотивує до подальших досліджень суспільної взаємопов'язаної дії механізмів інноваційного розвитку, визначення і усвідомлення їх глибинних можливостей в умовах змін і розробки засобів їх ефективного використання.

Аналіз досліджень і публікацій.

Дослідження питання визначення сутності, призначення і структурних складників механізмів управління процесами різних сфер життєдіяльності з переходом країни на ринкові умови господарювання розглядалися в працях багатьох вітчизняних учених: Б. М. Андрушківа, О. Є. Кузьміна, І. А. Бланка, О. В. Більської, Н. М. Гуляєва, А. Б. Борисова, Н. Ю. Брюховецької, Н. М. Буняк, Г. С. Головача, М. Г. Гришчака, Т. О. Гуренко, І. С. Завадського, Т. Л. Желюк, А. О. Князевича, О. В. Кравчука, М. А. Латиніна, В. П. Нестеренко, П. П. Микитюка, С. В. Мочерного, Ф. І. Хміля, М. І. Хорунжевої, Л. М. Худолій, А. А. Чухно, Л. І. Федулової та ін. (Князевич, Крайчук, 2011, Більська, 2016, с. 36 – 46; Латинін, Родченко, 2016, Орлова, 2011, Микитюк, 2014, Желюк, 2017, с. 175 – 187). Водночас питання спільної дії і підвищення інноваційності локальних механізмів управління, їх удосконалення і інтегрованого впливу у вирішенні проблем, потребують окремого дослідження, поглиблення аналізу і визначення їх впливу на управління розвитком економіки.

Мета статті: розкриття складників, цілей, принципів і функцій комплексного інноваційного механізму інноватизації управління розвитком підприємств через поєднання інноваційних можливостей економічних, організаційних, соціальних, технічних та інших механізмів управління господарюючими суб'єктами.

Виклад основного матеріалу.

Дефініція поняття «механізм управління»

має багато визначень (Князевич, Крайчук, 2011, с. 104 – 109), які стосуються владної, організаційно-функціональної, організаційно-адміністративної, фінансово-економічної, економічної, правової і соціально-психологічної діяльності підприємств. Існує низка механізмів державної, регіональної і економічної політики, механізми реалізації науково-технічної, промислової і соціальної політики та ін. Це складна економічна категорія, яка напряму пов'язана з інноваційними змінами та адаптацією процесів управління до підтримки процесів життєдіяльності, вмотивовує виклики зовнішнього і внутрішнього середовища.

Зміст найбільш вмотивованого поняття «механізм управління» надали автори (Латинін, Родченко, 2016, с. 83 – 145). Воно зводиться до такого: механізм – сукупність важелів, за допомогою яких суб'єкт впливає на відповідний об'єкт для забезпечення досягнення поставленої мети на основі цілей і функцій із дотриманням принципів, використовуваних форм і ресурсів. Для подолання наявних в управлінні ситуацій найбільшою здатністю володіє механізм трансферу управлінських інновацій. Він створює можливість акумулювати й аналізувати інформацію про зовнішні впливи, здійснювати діагностику можливостей підприємства і проблем, які вони повинні вирішувати для збалансування дій керованої і керівної систем і розробити необхідні заходи для їх реалізації. Як правило рух зовнішніх впливів переміщується на внутрішні процеси і боротьба з ними потребує комплексного підходу, швидкого реагування і переорієнтації дій механізмів управління до спільного впливу на їх нівелювання. Аналіз наукових джерел показує, що поняття «механізм управління» вживається і на позначення впливів на окремі напрями діяльності, які мають чітко визначені характеристики, структуру, завдання і методи їх здійснення. Це дозволяє забезпечувати стабільність результатів діяльності за виокремленими напрямками. Водночас, відокремлене застосування чинних механізмів, відсутність оптимального поєднання їх впливів на повне і безальтернативне забезпечення спільних цілей розвитку не дозволяє своєчасно і повністю враховувати прояв

існуючих проблем і забезпечувати системні трансформаційні перетворення. Розподілені, розосереджені впливи на реалізацію окремих цілей господарювання жоден механізм подолати не в змозі. Тому можливості підприємств для своєчасного відтворення техніки, технології, підтримки процесів діяльності і збереження їх інноваційних характеристик для стабільного і економічного розвитку повинні формуватись інноваційною системою управління та її потужними інноваційними механізмами. Тобто очевидно, що здійснюване сучасне управління економічним розвитком підприємств поки не має того рівня інноваційності, який здатен до системного впливу на вирішення виникаємих проблем. Попри широкого напрацювання теоретичних положень щодо сутнісних характеристик і складників поняття «механізм управління» увага до їх дослідження як інноваційних елементів процесів інноватизації систем управління поки недостатня, а поняття «інноваційний механізм інноватизації управління» майже не вживається. Інноваційно-управлінська діяльність при вирішенні управлінських завдань потребує поглиблення й оновлення знань, вбудованих у функціональні обов'язки, методи, методики, управлінські технології та чинні механізми. Необхідним стає і суттєве розширення умов професійної співпраці фахівців, ефективного використання управлінського потенціалу, оптимізації міжособистісних зв'язків, інноватизації компетенцій і знань та перетворення їх в інноваційний управлінський ресурс, з метою його використання при проектуванні і застосуванні інноваційного механізму.

Існуючі чинні механізми класифікуються за способами впливу, формами і суб'єктами впливу, за характером дії і впливу, за якістю і рівнем впливу, спрямуванням та іншими ознаками (Латинін, Родченко, 2016, с. 96 – 99; Орлова, 2011, с. 39 – 43). Кожний механізм спрямований на забезпечення поставленої цілі і має перелік напрямів своєї дії. Так, фінансово-економічний механізм управління підприємствами спрямовується на формування і раціональне використання економічних, грошових інтересів виробничих ланок і підрозділів, включає інструменти, методи, функції планування, організації, аналізу використання фінансових ресурсів,

їх раціональне й ефективне використання, оплату праці, мотивування і стимулювання та управління їх якісним своєчасним вирішенням.

Соціально-психологічний механізм використовує принципи і заходи морального стимулювання, розвитку базових соціальних цінностей, удосконалення умов праці, охорони здоров'я людей, запровадження соціальних норм і стандартів. Організаційно-адміністративний механізм свій вплив спрямовує на удосконалення організаційного фундаменту управління: інституціалізацію, організаційні форми, організаційні схеми і процеси, розробку регламентів організації і запровадження норм праці, розпорядничих дій та ефективного вирішення інших організаційних завдань (Князевич, Крайчук, 2011)

Використовуючи низку механізмів одночасно система управління повинна спрямовувати їх на очікуване зростання за рахунок інноватизації власної і керованої системи, вироблення продукції і послуг, їх конкурентоспроможність у ринку, стабільну динаміку показників оновлення техніки, технології, структури виробничих ланок, підрозділів управління, форм і методів діяльності і забезпечувати їх стабільну придатність до реалізації інновацій і нарощування потенційних можливостей зменшення дефіциту спроможностей постійного розвитку.

Без врахування інноваційності використовуємих механізмів оцінка й діагностування існуючого рівня систем управління, їх інноваційної діяльності і впливу на керовані підприємства не можуть бути якісно здійсненою. Рівень інноваційності механізмів надає можливість визначати «критичні точки» техніки, технології і процесів використання ресурсів, своєчасно усвідомлювати глибину проблемних питань і отримати уяву про власні можливості механізмів, які реалізують заходи розроблених стратегій і планів розвитку.

Одним із практичних методів отримання повного уявлення про види і зміст необхідних дій з вирішення переліку визначених в управлінні і виробництві проблемних ситуацій є побудова моделей їх системного внутрішнього вирішення.

Моделювання ілюструє фактори впливу на очікувані зміни, їх залежність від стану інноваційності застосовуємих механізмів і їх складових елементів, послідовність появи і необхідність застосування інтегрованих інноваційних важелів. Стан необхідних перетворень в економічних системах формується в організаційній, економічній, соціальній, фінансовій та інших підсистемах підприємства. Між чинними механізмами управління ними існує певний зв'язок, але рівень їх чутливості і пристосування до змін паралельно існуючих і взаємопов'язаних процесів спільного інноваційного забезпечення та трансформацій у ключові напрями розвитку залишається поки слабким. Це потребує розгляду множини варіантів їх удосконалення, необхідного і своєчасного повного корегування їх складників. У складних суперечливих процесах сучасних суспільних трансформацій та необхідності протистояння кризовим явищам це мотивує до визначення і розробки комплексного інноваційного механізму інноватизації управління.

В проведеному дослідженні механізм інноватизації управління розглядається як цілеспрямований гнучкий, рухливий потужний важіль прямого й опосередкованого управлінського впливу на формування інноваційності, адаптивності, оперативності і диверсифікованості управлінської діяльності керованої системи та її керованих ланок. Він сприяє створенню умов для зростання економіки господарюючих суб'єктів безумовного і стабільного забезпечення конкурентоспроможності продукції на світових ринках, набуття і реалізації нових потенційних можливостей еволюційних якісних перетворень процесів розвитку і позитивних змін у механізмах управління локального і нижчого рівнів.

Передумови і складники побудови і проектування ланцюга створення механізму враховує комплекс процесів нововведень, вивчення ключових детермінант і прогресивних факторів розвитку. Комплекс застосовуємих в управлінських економічних процесах механізмів передбачає синтез локальних механізмів, підпорядковуючи і об'єднуючи їх у єдиний багатосуб'єктний і багатооб'єктний механізм управління, який сформує вплив на діяльність підприємств за

всіма видами процесів і використовуваних ресурсів і забезпечить комплексну взаємодію всіх управлінських структурних підрозділів їх ланок і очікуваний економічний результат спільної діяльності.

Необхідність у синтезі механізмів обумовлюється зростаючою складністю і динамізмом зовнішнього середовища, стрімкими темпами інформатизації суспільства, розвитком сучасних цифрових технологій та іншими винаходами. Місією комплексного інтегрованого механізму управління економікою слід розглядати об'єднання інноваційних методів, технологій і процесів існуючих локальних механізмів різного спрямування з використанням сучасних інформаційних технологій, оновлення і поглиблення потенціалу їх інноваційного впливу на подолання негативних змін зовнішнього і внутрішнього середовища, підвищення ступеня самоорганізації систем управління та їх виробничих структур за рахунок загальносистемних управлінських змін і підвищення ролі і впливу управління на розвиток економіки.

Склад механізмів, який може включати інноваційний механізм інноватизації управління повинен формуватись із механізмів управління як самої системи управління, так і механізмів управління керованої нею виробничої системи. Кожен механізм не є закритим і здатен до подальшої трансформації, оновлення

чи інтегрування. Пріоритетними в їх складі повинні розглядатися організаційно-адміністративні, фінансово-економічні, соціально-психологічні механізми, механізми технологічного та інтелектуального трансферу, механізми адаптації, самоорганізації і розвитку. Кожен із них має свої складники, які в процесі їх інтеграції з огляду на спорідненість їх змісту в інтеграційному механізмі будуть об'єднуватись, збагачуючись, розширюючись і поглиблюючись з метою включення їх у дію при опануванні й реалізації інноваційних засобів управління.

Спільну дію від впливу комплексного інноваційного механізму інноватизації управління слід формувати і застосовувати в послідовності реалізації управлінського циклу формування і прийняття стратегічних і поточних управлінських рішень, з урахуванням специфіки етапів розвитку життєвого циклу керованої виробничої системи, що дозволить здійснити випереджальний запуск системи управління і управлінського супроводу інноваційних процесів виробничої системи підприємств. Це дозволить зміщувати центри їх тяжіння до негативних змін і впливів зовнішнього середовища в бік більш сильного складника – власної системи управління за рахунок передбачення і своєчасно спланованого інноваційного управлінського впливу на відновлення балансу потенціалів їх систем (рисунк 1).

Рис. 1. Модель побудови і застосування комплексного інноваційного механізму інноватизації управління

Загальносистемні заходи щодо розробки і впровадження інноваційного механізму інноватизації управління розвитком систем управління повинні визначатися в Програмі інноваційного розвитку підприємств, яка б охоплювала методичні, інституційні, аналітичні, організаційні, комунікативні заходи, заходи контролю і регулюванню, заходи формування і підтримки інноваційного стану підприємства, підтримувані інноваційним механізмом інноватизації управління і спрямовуємі на новий рівень економічної спроможності і конкурентоспроможності економіки.

Побудова і підтримка систем управління нового рівня та інноваційної якості повинні здійснюватись комплексно, послідовно і своєчасно, охоплюючи і підвищуючи організаційні та інституційні елементи структурних зрушень і зміни взаємозв'язків системи, які дозволять утримувати новий рівень системних якостей, забезпечуючи безперервну інновацію управлінських впливів і набуття управлінською діяльністю еволюційних рис випереджального характеру розвитку.

Інноватизація системи управління і використання її інноваційних важелів для економічного зростання у складі комплексного інноваційного механізму інноватизації управління має спиратись на концепцію, складниками якої є: мета, принципи, засоби, кроки впровадження і застосування, ресурси, інституційне забезпечення та інші.

У складі основних функцій інноваційного управління слід розглядати:

- розробку і обґрунтування довгострокових стратегічних і поточних планів діяльності підприємства за встановленими економічними цілями;

- структурування і оцінку характеру існуючих дисбалансів у процесах відтворення структурно-компонентних, факторних, інституційних, просторових та інших порушень, параметричних характеристик економічної, фінансової і техніко-технологічної безпеки з метою забезпечення їх конкурентоспроможності;

- обґрунтування процесів інноваційного управління збалансованим розвитком і вироблення механізмів модернізації і усунення існуючих проблемних питань для сталого плину економічних

процесів, забезпечуючи економічне зростання і реалізації можливості;

- налагодження тісної співпраці між організаційними складовими інноваційної інфраструктури;

- відтворення і розширення сфери використання професійних знань працівників;

- забезпечення умов підтримки системного інноваційного розвитку процесів діяльності;

- створення умов і розвиток корпоративної культури, соціальної відповідальності і правил соціальної взаємодії і співпраці;

- мотивування і підвищення інноваційної активності і колективної творчості до пошуку інноваційних ідей і їх використання.

Першочерговими, основними завданнями інноваційного управління, які будуть вирішуватись за допомогою комплексного інноваційного механізму інноватизації управління, повинні стати:

- узгодження підходів до формування інноваційних управлінських технологій і їх імплементації в управлінську діяльність;

- ліквідація системи дисбалансів, асиметрії і структурних деформацій елементів системи управління, які гальмують плин процесів економічної діяльності суб'єктів господарювання;

- здійснення ітерації співробітництва, координації, ідентифікації і нівелювання факторних обмежень при вирішенні проблем управління економічного розвитку;

- забезпечення функціональної і інструментальної взаємодії структурних підрозділів при вирішенні завдань подальшого інноваційного розвитку підприємств;

- налагодження і координація взаємодії між суб'єктами управління і суб'єктами виробничих систем під час обговорення спільного планування інноваційних стратегічних пріоритетів розвитку, застосування управлінських заходів і механізмів їх забезпечення функціональним співробітництвом;

- налагодження процесів генерування нових знань і інноваційного розвитку конкурентоспроможних об'єктів, технологій і їх трансферу в базові технології;

– формування організаційних форм, інституційного та інформаційного програмного забезпечення, вирішення інноваційних завдань управління економічного розширення засобів управління;

– кооперація зв'язків і інтеграція (горизонтальних) функцій і процесів.

До основних кроків формування системи інноваційного управління слід віднести:

– оцінювання рівня інноваційного розвитку управлінської і виробничої системи за напрямками спільної діяльності, системою параметрів, показників і характеристик і впливу на стан конкурентоспроможності виробляемого продукту;

– оцінювання існуючого інноваційного потенціалу, напрямів і можливостей його нарощення;

– визначення існуючих й очікуваних критеріїв оцінювання стану конкурентоспроможності структурних складників системи, їх елементів і полюсів впливу на інноваційну діяльність;

– аналіз видів чинних механізмів управління і з'ясування їх точок дотику в управлінні економічно доцільного використання ресурсів і процесів їх споживання в здійснюваній господарській діяльності;

– визначення і збалансування пріоритетів управлінського забезпечення економічних, виробничих і соціальних процесів суб'єктів і об'єктів управління;

– аналіз можливостей об'єднання синхронного інноваційного розвитку елементів і процесів управління;

– проєктування комплексного інтегрованого інноваційного механізму інноватизації управління;

– створення ресурсного потенціалу проєктування і запровадження інноваційного механізму і джерел фінансування.

До очікуваних транзакційних витрат належать транзактивізаційні і трансформаційні витрати на проведення наукових досліджень, проєктування і запровадження інноваційних систем управління. Обсяг витрат буде залежати від інноваційних потреб підприємства, якості і розробки інноваційного механізму результатів його дії на виході процесів його реалізації.

До складу витрат належать витрати на розробку проєкту, створення проміжних

норм і інструментів підтримки видів, способів і взаємозв'язків, витрати на адаптацію елементів усіх чинних механізмів до їх сукупної дії, перегляд планів діяльності і координації дій в разі виникнення змін та інші витрати, пов'язані із трансформацією системи інноваційної взаємодії і пристосуванням до нових умов функціонування. Водночас це не означає, що ці витрати будуть мати постійний характер. Вони суттєво зменшаться в момент запровадження проєкту, перетворившись на джерела окупності і ефективності результатів інноваційного розвитку науково-технічних, організаційних, управлінських, кадрових, фінансових, логістичних та інших запроваджених інновацій.

Висновки.

Інноваційні перетворення на основні економічні ресурси і ефективність трансформаційних процесів на сучасному етапі стає пріоритетом соціально-економічного розвитку окремих підприємств, галузей і економіки України загалом. Очевидно, що головною умовою розвитку країни стає використання інноваційного шляху, розширення масштабів інноватизації всіх сфер життя і насамперед управління виробничими підприємствами. Головною ідеєю розвитку повинно бути визначення шляху розвитку кожної управлінської структурної ланки за обраними пріоритетними ознаками.

Усвідомлення необхідності запровадження інновацій в усі напрями, процеси життєдіяльності для сталого розвитку господарюючих суб'єктів з'явилося давно, але діяльність в цьому напрямі ґрунтовно поки не налагоджена. Однією з причин такого стану є недостатня увага до інноватизації систем управління, діяльність яких передуює виробничій діяльності. Саме управління повинно трансформувати реалізацію наукових ідей в техніку, технологію, методи і засоби виробничої, економічної, фінансової, соціальної та іншої діяльності, організувати і налагоджувати плин процесів інноваційного розвитку. Для здійснення цих завдань системи управління всіх рівнів повинні мати інноваційний характер і бути здатними до інноваційного управління і запровадження інновацій у керовані системи. Особливо гостро

постає вирішення цієї проблеми в умовах змінюваного середовища існування, появи економічних, соціальних і організаційних змін і непередбачуваних ризиків.

Створення і застосування комплексного інноваційного механізму інноватизації управління дозволить поєднувати зусилля органів влади різних рівнів, виробничих і управлінських систем у формуванні і реалізації інноваційних процесів, їх розвитку, координації, контролі і регулюванні інноваційної діяльності, дозволить чітко ідентифікувати їх спільну

співпрацю, форми і сфери її застосування, інституційну та інструментальну діяльність та інноваційну інфраструктуру підприємств регіонів країни.

Подальшими науковими дослідженнями умов проєктування і реалізації комплексного інноваційного механізму інноватизації управління повинні стати дослідження наукових засад інформаційно-аналітичного і технологічного забезпечення розробки проєкту, перегляд параметрів, алгоритмів технологій і логічних ланцюжків його використання.

БІБЛІОГРАФІЧНІ ПОСИЛАННЯ

- Федулова Л. І. Інноваційна економіка: підручник. Київ: Либідь, 2006. 480 с.
Балабанов И. Т. Инновационный менеджмент: учебное пособие. СПб.: Питер, 2000. 340 с.
Князевич А. О., Крайчук О. В. Механізми управління інноваційним розвитком: монографія. Рівне: Видавець О.Зень, 2011. 136 с.
Більська О. В. Соціальне інновування і його результативність в трансформаційній економіці: монографія. Дніпро: Монолит, 2016. 342 с.
Державна економічна політика регіонального розвитку: навчальний посібник / М. А. Латинін, О. Ю. Бобровська, Г. О. Дорошенко [та ін.]; за заг. ред. проф. М. А. Латиніна, В. Б. Родченка. Харків: ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 2016. 420 с.
Орлова Н. С. Механізми розвитку корпорацій в інформаційному суспільстві: монографія. Донецьк: Цифрова типографія, 2011. 370 с. Режим доступу: https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/13040/1/N_Orlova_M_DC_IS.pdf.
Інноваційний механізм управління із суб'єктами господарювання: монографія / за заг. ред. П. П. Микитюка. Тернопіль: Економічна думка, 2014. 450 с.
Архітектоніка управління збалансованим розвитком національної економіки: кол. монографія / за ред. Желюк Т. Л. Тернопіль: Крок, 2017. 337 с.

REFERENCES

- Fedulova, L.I. (2006) *Innovatsijna ekonomika: pidruchnyk*. Kyiv: Lybid, 480 s.
Balabanov, I.T. (2000) *Innovatsijnij menedzhment: uchebnoe posobie*. SPb.: Piter, 340 s.
Knjazevitch, A.O. & Krajchuk, O.V. (2011) *Mechanizmy upravlinnja innovatsijnim rozvytkom: monografija*. Rivne: Vydavets O. Zen, 136 s.
Bils'ka, O.V. (2016) *Sotsialne innovuvannja i jogo rezultatyvnist v transformatsijnij ekonomitsi: monografija*. Dnipro: Monolit, 342 s.
Latynin, M.A. (Ed) & Rodchenko, V.B. (Eds) (2016) *Derzhavna ekonomichna politika regionalnogo rozvytku: navch. posibnik* / Kharkiv: KhNU im. V.N. Karazina, 420 s.
Orlova, N.S. (2011) *Mechanizmy rozvytku korporatsij v informatsijnomu suspilstvi: monografij*. Donetsk: Tsifrova typografija, 370 s. Rezym dostupu: https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/13040/1/N_Orlova_M_DC_IS.pdf.
Mykutyjuk, P.P (Ed) (2014) *Innovatsijnij mehanizm upravlinnja iz subjektami gospodarjuvannja: monografija*. Ternopil: Ekonomichna dumka, 450 s.
Zheljuk, T.L. (Ed) (2017) *Architektonika upravlinnja zbalansovanyim rozvytkom nataionalnoji ekonomiki: kol. mobografija*. Ternopil: Krok, 337 s.

Revenko Nadia

Ph.D., Assoc. Prof. <https://orcid.org/0000-0002-0417-5938>, bobelur@meta.ua

Nadtochy Iryna

Ph.D., Assoc. Prof. <https://orcid.org/0000-0003-0693-8000>, bobelur@meta.ua

Стаття надійшла / Article arrived: 25.04.2021

Схвалено до друку / Accepted: 15.06.2021